

VELFÆRDSMINISTERIET

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

MBN/ J.nr. 2008-1485

Folketingets Socialudvalg

Dato: 17. marts 2008

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 19-02-2008 følger hermed velfærdsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 202 (SOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 202:

”Ministeren bedes ligeledes oplyse, hvilke reaktioner der kan tages i brug over de kommuner, der bevidst anbringer en ung på et ikke godkendt opholdssted, samt om der er forskel på retslige vilkår og konsekvenser for de unge selv, naboerne og medarbejderne i forhold til f.eks. tyveriforsikringer, arbejdsskader, egentlige strafferetsligt handlinger alt efter, om opholdsstedet er godkendt eller ikke godkendt.”

Svar:

Som det fremgår af besvarelsen af alm. del spørgsmål 201, skal opholdssteder for børn og unge som udgangspunkt være godkendt som generelt egnede af kommunalbestyrelsen i beliggenhedskommunen.

Et opholdssted beliggende i pågældende kommune skal dog ikke godkendes af beliggenhedskommunen, såfremt en anden kommune har indgået aftale om at benytte samtlige pladser i tilbuddet. I så fald har denne kommune ansvaret for tilbuddet, herunder de fysiske rammer, det pædagogiske indhold, målgrupper mv.. Aftalen om anvendelse af samtlige pladser skal desuden omfatte tilsyn.

Det almindelige tilsyn med kommunerne varetages af statsforvaltningen i den region, hvori kommunen er beliggende.

Statsforvaltningens tilsyn er et retligt tilsyn. Statsforvaltningen fører således tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, herunder lovgivningens bestemmelser om kommunal godkendelse af opholdssteder for børn og unge.

Statsforvaltningen fører ikke tilsyn, i det omfang særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage eller har taget stilling til den pågældende sag.

En kommunes afgørelse om konkret valg af anbringelsessted, herunder et opholdssted der - i strid med lovgivningens krav herom - ikke er godkendt af den stedlige kommune, kan påklages til det sociale nævn, hvorfor statsforvaltningens tilsyn som udgangspunkt viger. Indbringes kommunens afgørelse ikke for nævnet, eller er andre procesforudsætninger ikke opfyldt, kan statsforvaltningen tage stilling til lovligheden af kommunens beslutning.

Statsforvaltningen beslutter selv, om der er tilstrækkeligt grundlag for at rejse en tilsynssag.

Statsforvaltningen har i henhold til lov om kommunernes styrelse en række sanktionsmuligheder over for kommuner, der handler i strid med lovgivningen.

Hvorvidt opholdsstedet er godkendt eller ej, har ikke betydning for hverken de unges, naboernes eller medarbejdernes ”retstilstand”.

Hvis de unge eksempelvis begår kriminalitet i forbindelse med ophold på et ikke-godkendt opholdssted, vil de kunne straffes efter den relevante lovgivning uanset den manglende godkendelse. På samme måde er de berørte borgeres tyveriforsikring ikke afhængig af, hvorvidt opholdsstedet er godkendt eller ej.

Endelig har spørgsmålet om opholdsstedets status, som godkendt eller ikke-godkendt, ikke betydning for medarbejdernes rettigheder eller arbejdsretlige anliggender i øvrigt. En generel godkendelse af et opholdssted som egnet til at modtage børn og unge indebærer således ikke, at kommunen har taget stilling til andre myndigheders krav. Opholdsstedet må forinden selv sikre sig de fornødne tilladelser fra andre relevante myndigheder samt sikre sig, at regler i anden lovgivning overholdes. Det gælder f.eks. krav til arbejdsmiljø for personalet.

Karen Jespersen

/ Charlotte Søderlund